

உன்னோடு வந்த மழை

மருகுமுனை ஓஜஸ்

உன்னோடு வந்த மழை

மருதமுனை விஜிலி

வெளியீடு :

“அனிஸ்” ஊடக கலை, இலக்கிய, சமூகநீசவை வரையமைப்பு

Book Title : **Unnodu Vantha Mazhai - (Kavithaikal)**
Author : **Maruthamunai Vijily**
Address : **Mohamed Moosa Vijily**
121, Maraikkar Road, Maruthamunai - 04, Sri Lanka.
Copy Right : **Author**
First Edition : **March 2017**
Pages : **108 (xxiv + 84)**
Type Set & Layout : **MOFA Print Image, Maruthamunai.**
Cover Design : **Nawas Sawfi**
Printing : **Excellent Print - Sainthamaruthu - 077 6401296**
Publisher : **Alish Media, Art, Literature & Social Service Network**
Maruthamunai.
Price : **Rs. 400.00**

ISBN No. : **978-955-43918-0-2**

இயற்பெயர் : முஹம்மது மூஸா விஜிலி _____

கிழக்கிலங்கையின் அம்பாரை மாவட்டத்தில் மருதமுனை மண்ணில் பிறந்தவர்.

2004ம் வருடம் “யாத்ரா” சஞ்சிகை இதழ், இலங்கை இந்திய எழுத்தாளர்களுக்கிடையே நடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் சிறப்புப் பரிசினையும்,

2005ம் ஆண்டு இலங்கை கலாசார அமைச்சு அரச ஊழியர்களுக்கிடையே நடாத்திய கவிதைப் போட்டியில் தேசிய விருதினையும் ,

2015 ஆம் ஆண்டு அரச ஊழியர்களுக்கான “சிறுவர் பாடல்” படைப்பாக்கப் போட்டியில் கிழக்கு மாகாண தமிழ் இலக்கிய விழாவில் முதலாம் இடம் பெற்றமைக்கான விருதினையும் பெற்றவர்.

அத்தோடு, பாரதி தமிழோசைக் கழகம் நடாத்திய கவிதைப் போட்டியிலும் சிறப்புப் பரிசினைப் பெற்ற இவர் பல தேசிய பத்திரிகைகளிலும், சஞ்சிகைகளிலும், கவிதைகள், சிறுகதைகள், இலக்கிய ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் எழுதிவருகிறார்.

121, மரைக்கார் வீதி, மருதமுனை-04. கைபேசி: 077 9797210
முகநூல் : Moosa Vijily

என் கவிதைகளை அவ்வப்போது பிரசுரித்து பெறுமானப்
படுத்திய தினகரன், வீரகேசரி, தினக்குரல், நவமணி போன்ற
பத்திரிகைகளுக்கும்

யாத்ரா, முனைப்பு, களம், மூன்றாவது மனிதன் (இதுவரை)
மறுகா, பேனா, விருந்து, கீறல், பெருவெளி, மணிப்புறா
ஆகிய சஞ்சிகைகளுக்கும்

என் இலக்கிய, முகநூல் நண்பர்களையும் என் நிழலுக்குள்
அழைத்துச் செல்கின்றேன்.

அன்புப் பெற்றோர்க்கும்
மனைவி காமிலா
மகள் பாத்திமா பிர்ஜாவுக்கும்...

படிமங்களுடே பார்க்கும் கவிதைகள்

கிழக்கிலங்கையில் முயற்சியாளர்கள் உள்ள ஊர்களுள் மருத முனையும் ஒன்று. அங்குள்ள மக்கள் மிக்க முயற்சியுள்ளவர்கள். கைத்தொழில் முயற்சியினால் அதிகம் சம்பாதிப்பவர்கள். அத்தொழில் இடர்ப்படுகின்ற போது தமது தொழில் முறையை மாற்றிக்கொண்டவர்கள். புரட்சி கரமான தொழில்முறை மாற்றம் அங்கு இடம்பெற்றிருக்கின்ற போதிலும் நெசவுக் கைத்தொழிலும் அங்கு வளம் பெற்றிருக்கிறது. ஆழிப் பேரிடரின் துன்பத்தினால் அம்மக்கள் துவண்டு போனாலும் மீள எழுந்து நிற்கிறார்கள். இந்தச் சூழ்நிலைகளில் நிலையான - வளமான கல்வியும் இலக்கியமும் நிலவும் ஒரு நிலை அங்கிருப்பதுதான் நமக்கு மகிழ்ச்சி தருகிறது.

கிழக்கின் முஸ்லிம் புலவர் பாரம்பரியத்திற்கும் மருத முனைக்கும் தொடர்புண்டு. சின்னாலிமப்பா மிக முக்கியமான ஒரு தொடக்கம். புலவர்மணி ஷரிபுத்தீன் இதற்கெல்லாம் மகுடம் சூட்டியிருக்கிறார். இஸ்லாமியத் தமிழிலக்கியம் அங்கு கொலு ஏற்றப்பட்டிருக்கிறது. அது நிகழ்ந்து ஐம்பது ஆண்டுகள் முடிந்து விட்டன. அதனைக் கொண்டாடு வதற்கு நம்மவர்கள் தயாராக இருக்கிற சூழ்நிலையில் மருதமுனையிலிருந்து நமது நண்பர் விஜிலி சுமார் இரு தசாப்தங்களாக தான் எழுதிய கவிதைகளைத் தொகுதியாக்கி இருக்கிறார்.

நான் ஆரம்பத்திலே குறிப்பிட்ட பொருளாதார வளத்தோடு உள்ள ஒரு குடும்பத்திலிருந்துதான் விஜிலி வந்திருக்கிறார். அந்தக் காலத்திலே வெளிவாரியாகக் கற்று கலைப்பட்டதாரியாகிய ஒரு ஆசிரியனுக்கு, மகனாகவும் - அந்தக் காலத்திலே பெறுமதிமிக்க நூலை எழுதிய ஒரு ஆசிரியனின் மகனாகவும் நாம் விஜிலியைப் பார்க்கிறோம்.

நான் பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திலிருந்து வெளியேறிய காலத்தில் விஜிலி அந்தப் பல்கலைக் கழகத்திற்குள் புகுந்து கொண்டவர். ஆனால் நான் அறிந்திருக்கிறேன். அங்கு தன்னை அவர் தமிழ்த்துறையின் சங்கப் பலகையில் ஒரு கவிஞனாக அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டவர். பிற்காலத்தில் விஜிலி தன்னை அதிகம் வளர்த்துக் கொண்டார். அவ்வப்போது பத்திரிகையில் நல்ல கவிதைகளை எழுதியவர்களில் விஜிலியும் குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர். அவ்வாறு பத்திரிகைகளில் அவரது கவிதைகளை வாசித்த ஞாபகம் இன்னும் இருக்கிறது.

1990 களில் அவர் எழுதிய “நீ ஒரு சுயநலக்காரி” என்ற கவிதை அவரது ஆரம்பகாலக் கவிதைகளில் ஒன்று. அந்தப் பருவத்திற்குரிய ஆனால் இந்தக் காலத்தைச் சுமந்த நல்ல கவிதைகளில் ஒன்று அது. “நீ தந்த சுவாசம்”, “தூரத்தில் அசையும் நிலவு” இவையெல்லாம் அந்தச் சாயலுள்ள கவிதைகள்.

இவை தவிர விஜிலியின் பெரும்பாலான கவிதைகள் அவர் வாழ்ந்த காலத்தை மிக அற்புதமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. அவரது கவிதைகளின் ஒவ்வொரு பக்கங்களும் அந்தக் காலத்தின் அவஸ்தையை வெளிப்படுத்துவனவாகவே பெரும்பாலும் அமைந்துள்ளன. 1990 முதல் 2000 ஆண்டுகள் வரை கிழக்கு முஸ்லிம்களும் வடக்கு முஸ்லிம்களும் பெரும் துன்பத்தைச் சந்தித்த காலம். அவர்கள் தமது மண்ணையும் மக்களையும் பற்றிப் பேசத் தொடங்கிய காலம். யுத்தத்தின் அவலங்கள் அவர்களையும் பற்றிப் பேசத் தொடங்கிய காலம். யுத்தத்தின் அவலங்கள் அவர்களையும் சேர்த்துக்கொண்ட காலம். இந்தக் காலத்தைப் பாடுகிற ஒரு கவிஞனாகவே விஜிலியை நான் பார்க்க விரும்புகிறேன்.

இவ்வகையிலே அவரது “மண்” என்ற கவிதையைப் பார்க்க முடிகிறது.

“வாசலில் தவழ்ந்து
புழுதி மண் விளையாடுகையில்
உம்மா கையைத் தட்டிவிட்ட
அந்த மண் தவறிப்போய் விடுமோ என
அச்சமாய் உள்ளது...

மண்ணின் மௌனத்தால் தானே
இனப்பிரிப்புகள் தாளமிடுகின்றன
மொழியினைத் தன் மடியினில்
கட்டிக்கொண்டு.

விஜிலி போன்றவர்களை இப்படிச் சிந்திக்க வைத்தது இந்தக்
காலம் தந்த கதிதானே.

காலம் மனிதாபிமானத்தைக் கூட விழுங்கி விட்டதற்கு அவர்
“காட்டில் புதைக்கப்பட்ட கவிதைகள்” சாட்சி சொல்கின்றன.
“என் நாட்குறிப்பு” என்ற கவிதையும் “சிறை மீட்புக்கான
முறையீடுகள்”. “நிலா ஒப்பாரி”யும் இந்தக் காலத்தின்
துன்பத்தைத் தானே பேசுகிறது. அக்காலத்தில் வாழ்ந்த ஒரு
கவிஞன் அதனைப் பேசாதிருக்க முடியாத அளவுக்கு அந்தத்
துன்பம் நம் ஒவ்வொருவரையும் பாதிக்கவே செய்திருக்கிறது.

இத்தனைக்குள்ளும் வாழ்வின் மீதான நம்பிக்கையையும்
வாலிபத்தின் மீதான வயதினையும் நம்பிக்கையோடு பார்க்கும்
பார்வையையும் விஜிலி நமக்குத் தந்திருக்கிறார்.

முட்பாதையினைச் செதுக்குவதில்
காலங் கடத்தாமல்
சலசலத்து ஈரங்கொள்ளும்
மெல்லிய நீரோடையாய்
வாழ்வியல் பூங்காவைச் செப்பணிடு
நாளை அது உனக்கு
கௌரவக் குடை பிடிக்கும்.

தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் ஒவ்வொன்றையும் தான் அனுபவிக்கும் ஒவ்வொன்றையும் படிமங்களுடே பார்க்கும் அவரது கவிதைகள் அவர் காலத்தில் வாசித்த பல கவிதைகளின் உந்துதலாக எழுந்தது எனலாம். “கோடை விரித்த வலை” அப்படியான கவிதைகளில் ஒன்று. காதலை அவர் பேய்கள் ஆடிய நடனமாகப் பார்ப்பது அற்புதமாக இருக்கிறது. தேவதைப் பேய்கள், அற்புதப் பேய்கள், அவலட்சணப் பேய்கள், கொள்ளிவாய்ப் பேய்கள். இப்படிப் பல காதல் பேய்கள்.

காதல் பேய்களோடு
வசப்பட்ட காலத்தை நினைத்து
கண்கள் கசிந்தன சில இதயங்கள்

நம்மில் பலரை நமது பயணங்கள் உலுப்பியிருக்கும். பயணங்கள் பரிசோதனைகளால் கண்டுண்டிருந்த காலம் போய் பயணங்களின் நெருக்கடி பலரைப் பாதித்திருக்கும். நேற்றைய என் பேருந்துப் பயணம்...

நேற்று நான் தொற்றிக்கொண்ட பேருந்து
போதையேற்றி இருந்ததா?
அவ்வளவு ஆட்டமும் தள்ளாட்டமுமாய்?

“மாமிகளின் கனவு”, “நீர்” முதலானவையெல்லாம் விஜிலியின் நல்ல கவிதைகள். எல்லாக் கவிஞர்களும் போல நவீன பாசையில் மூடநம்பிக் கைகளைத் திட்டித் தீர்க்கிறார் விஜிலி. ஐந்தறிவு ஜீவன்களின் நடத்தை களைத் தமது நம்பிக்கையாகப் பார்க்கும் ஆற்றிவு படைத்த “வெட்க மில்லாத மனிதன்” விஜிலியின் கவிதைகளில் வந்து போகிறான். எல்லா வற்றையும் பாடும் நமது கவிஞர் இந்த உலகத்தின் போர் அவலத்தைக் காண்பதை விட கருவறையிலே மரணிப்பதையும் விரும்பிப் பாடியுள்ளார். அந்தளவுக்கு போரின் அவஸ்தை நம்மைப் பாதித்திருக்கிறது.

புங்கை மர நிழலில் இறங்கி
நடக்கையில்
கையசைக்கும் சின்ன அலைகள்

என்று கடல் விழுங்கிய கதை” என கடலின் மகிழ்ச்சிக்காக இன்னும் காத்திருப்பதையே பாடுகிறார்.

விஜிலியின் கவிதைகளில் அரசியல்வாதிகளின் கோசங்களினால் அலை மோதும் பந்துகள் “பேசாத பந்துகள்” நம்மைச் சித்திரிக்கிற மக்கள் சமூகத்தில் எப்படியெல்லாம் வாழ்ந்து கழிக்கிறார்கள் என்பதற்கு இந்தப் “பேசாத பந்துகள்” நல்ல உதாரணம். நமது அரசியல்வாதிகளுக்கு அல்ல நமது மக்களின் நம்பிக்கைக்குத்தான் விஜிலியின் இந்தக் கவிதை சமர்ப்பணமாகிறது. ஒரு கடவுள் சீட்டாகவும் ஒரு விடுகைப் பரீட்சையாகவும் ஒரு மௌனமாகவும் நமக்காக மக்கள் கூடும் விந்தையாகவும் “மரணம்” அவருக்குள் படிமமாகி இருக்கிறது.

தன்னைச் சுற்றியிருப்பனவற்றையெல்லாம் பார்த்துப் பார்த்து அவற்றை யெல்லாம் கவிதையாக்கியிருக்கிற அற்புதம் விஜிலியினுடையது. தாய்மையை எல்லோரும் பாடும் - போற்றிப் புகழும் வசனங்களாக நமது கவிஞர் அடுக்கிப் பார்க்கவில்லை. மிக அற்புதமாக அந்த வடிவத்தை சித்திரித்து இருக்கிறார்.

உன் சின்னி விரல்தான்
எமக்குள் பெரும் ஏணி
அதனால்தான் உயரத்தில்
இன்றும் ஒரு சாம்ராஜ்யம் நீ

பள்ளியின் ஆசிரியராகிய மாணவர்களின் ஆலோசனாகிய விஜிலியின் கவிதைகள் பள்ளிப் பிள்ளைகளின் உள்ளத்தை மிக லாவகமாகச் சித்திரிக்கிறது.

ஆனாலும்
புத்தகத் தோற்பை சுமையை
முதுகில் சுமந்தபடி
அழுது வெளிச்செல்லும்
பிள்ளையின் உளக் கோலத்தை
அண்மிக்க முடியாதபடி
அஸ்தமிக்கிறது காலம்.

“நிழல் அசைதல்”, “வானவெளி”, “சுருங்கும் இரவுகள்” இவை யெல்லாம் விஜிலியின் நினைவுகளின் படிமங்களாக உருப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படியெல்லாம் பாடுகிற கவிஞனுக்குத் திடீரென்று நமது தேவதைகளின் ஞாபகம் வந்திருக்கிறது. அதனை அவர் இப்படிப் பாடுகிறார்:

இவர்கள் தேயிலைக்காக
தேய்ந்து போகும் தேவதைகள்
தேயிலையின் நிறமும்
இவர்கள் இரத்தமும் ஒன்றுதான்
இரண்டிலும் ஓடுகின்றன உயிர்!!

1990களிலிருந்து எழுதுகிற நமது காலத்தின் கவிஞர்களுக்குள் விஜிலி குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர். இக்காலக் கவிஞர்களுள் பெரும்பாலானோர் சோலைக்கிளியைத் தமது ஆதர்ஷமாகக் கொள்வர். அத்தொடரில் நமது காலத்தின் தனித்துவமான பெயர் சொல்லத்தக்க கவிஞர்களுள் விஜிலியும் ஒருவர் என்பதற்கு இத்தொகுதி சான்று சொல்லும். இன்னும் அவர் எழுத வேண்டும். அவர் கவிதைகள் பெயர் பெற வேண்டுமென வாழ்த்துகிறோம்.

பேராசிரியர் றமீஸ் அப்துல்லா
தலைவர் - மொழித்துறை,
தென்கிழக்குப் பல்கலைக்கழகம்,

தலைப்பாகை

நீண்ட காலமாக எனக்குத் தெரிந்தவர் விஜிலி. பழகுவதற்கு மென்மை யான இவர் யாரையும் புண்படுத்தாத சுபாவம் உள்ளவர். கவிதையில் மிக்க ஆர்வம் கொண்ட நண்பர் விஜிலி நீண்ட காலமாக கவிதை எழுதி வருபவர். அண்மைக்காலமாக இவருடைய கவிதைகளில் ஒரு செழிப்புத் தன்மையைக் காண்கின்றேன்.

தமிழை பிழையின்றி அழகாக எழுதக்கூடியவர் விஜிலி. தன்னடக்கமான விஜிலி, முதலில் சரிவரக் கற்றுவிட்டுத்தான் கவிதை எழுதுகிறார் என்பது இவரது படைப்புக்களிலிருந்து நமக்குப் புலனாகின்றது.

தான் ஒரு கவிஞன் எனக்காட்ட திக்கிழுக்கி தமிழை கொலை செய்து சோடனைகள் செய்யாமல், இயல்பான தனது வாழ்க்கையை அதன் அனுபவங்களை படைப்புகளாக்கி தருவதில் வெற்றிபெற்றிருக்கிறார்.

இயல்பாக ஓடுகின்ற நதியாக இருந்தால்தான் ஒரு படைப்பாளி முடி சூடாது விட்டாலும் ஒரு தலைப்பாகையாவது சூடுவான். நொண்டித் திரிபவன் படைப்பில் ஒரு மாங்கொட்டை கூட ஒத்த முடியாது.

விஜிலி ஒரு குளிர் நதி. அவனில் தர்மரைகளும் பூத்திருக்கின்றன. அல்லியும் இருக்கிறது. நான் சொல்வது பொய் என்றால் இத்தொகுதியைப் பாருங்கள். தெளிந்த நீருக்குள் ஓடுகின்ற மீன் தெரியும்.

வலை எறிந்து மீன்பிடித்து பொரிக்கலாம் என்று உங்கள் மனசு சொன்னால் விஜிலி வெற்றிபெற்று விட்டார். வாருங்கள் ஆற்றுக்கு போவோம்.

சோலைக்கிளி

01.01.2017

மொழி வீச்சின் உயிர்ப்புள்ள கவிதைகள்

ஈழத்துக் கவிதை நகர்த்தலில் தொண்ணூறுகள் முக்கியமானவை. ஒரு சிலரின் பக்கட்டுக்குள் மாத்திரம் பத்திரப்படுத்தி வைத்த அல்லது வைத்ததாக எண்ணிக் கொண்டிருந்த கவிதைத் துறையை இழுத்து வந்து ஜனரஞ்சகப்படுத்தியதில் அந்த 1990களுக்குத் தான் முக்கிய பங்குண்டு. இன்றுகளில் முகப்புத்தகம் பெற்றுள்ள பாய்ச்சலை அன்று பத்திரிகைகள் தன்வயப்படுத்திக் கொண்டமைதான் இதற்கு முக்கிய காரணம். ஆயினும் முகப்புத்தகத்தைப் போன்றல்லாமல் அதிகமானவை தரமானவையாக இருக்க இப்பத்திரிகை மோகமும் அதில் இடம் சொருகிக்கொள்ள இளம் கவிஞர்கள் முண்டியடித்தமையும் பொன்னான பதிவுகள். அவ்வகையில் எம்.எச்.எம். ஷம்ஸ், வீ. ஜெகதீஸ் உள்ளிட்டோரை இப்பரம்பரையினர் யாரும் மறந்துவிட முடியாது. மறக்கவும் கூடாது. அத்தொடரில் பத்திரிகைகளை அதிகம் பயன்படுத்தி மருதமுனை விஜிலியாக அடையாளப்படுத்தப்பட்டவரே “உன்னோடு வந்த மழை” என்ற நூலின் ஆசிரியராக நமக்கு முன் வந்திருக்கும் கவிஞர் விஜிலியாவார்.

இப்பத்திரிகை அடையாளத்தைத் தொடர்ந்து வானொலி, சஞ்சிகைகள் முதலியவற்றையும் இன்றுவரை அதே வீச்சோடு பயன்படுத்தி வரும் விரல்விட்டு எண்ணத்தக்க ஒரு சிலரோடு விஜிலியும் முதன்மையானவர். விஜிலியின் உந்துதலால் கவிஞரானவர்களும் இருக்கத்தக்கதாக சுமார் இரண்டரை தசாப்தங்களின் பின்னர் தமது முதலாவது தொகுதியை விஜிலி நமக்குத் தந்திருப்பது நம்மை ஆசுவாசப்படுத்துகின்ற விடயமாகும்.

கவிதையின் மொழி இப்படித்தான் இருக்க வேண்டுமென அறுதியிட்டுக் கூற முடியாவிட்டாலும் கவிதையொன்றிற்கான இறுக்கமும் பாணியும் மொழி வீச்சும் விஜிலியின் கவிதைகளில்

இழையோடுவதனை மறுதலிக்க முடியாது. அவ்வகையில் இத்தொகுதியிலுள்ள 42 கவிதை களுக்குள்ளும் பார்வையும், இயற்கையின் விந்தையும், காதலும் எனப்பல முகங்களும் எட்டிப் பார்க்கின்றன. யுத்தத்தின் பிடியும் அதன் மீதான மேலெழுகையும், சமூக விமர்சனப் பார்வையும், இயற்கையின் விந்தையும், காதலும் எனப்பல முகங்களும் எட்டிப் பார்க்கின்றன.

இத்தொகுதியிலுள்ள கவிதைகளில் மூன்றில் ஒரு பங்கை யுத்தமும் அதன் மீதான மேலெழுகையும் ஆக்கிரமித்திருப்பது சிறப்பம்சமாகும். அகதிகள், நெருப்பு தேசம், பிரகடனம், சுருங்கும் இரவுகள், பொறி, நிழல் அசைதல் முதலியன இதில் குறிப்பிடத்தக்க கவிதைகள். யுத்தத்தின் அறுவடைகளான அகதிகளைப் பற்றிய விஜிலியின் பதிவுகள் மொழி வீச்சின் உயிர்ப்புள்ள வித்தையாகும்.

“ஆயுத தேசம்
விதைத்து வரும்
நவீன அறுவடைகள்”

என ஆரம்பிக்கும் “அகதிகள்” என்ற கவிதையின் சிதைவில்லாத ஓட்டம்.

“போர் சுவைத்த
வடுக்களின்
இலவச காணிக்கைகள்
போர் அரக்கனால்
மௌனச் சிறையில்
வாடும் ஜீவன்கள்” எனும் வரிகளால் இறுக்கப்பட்டுள்ளன.

தேசம் அல்லது மண் பற்றிய அக்கறை காலத்தின் பதிவினால் விஜிலியையும் ஆட்படுத்தின. குருதிகளாலும் எலும்புகளாலும் பரவப்பட்ட நமது தேசத்தின் மீதான கதைகளைச் சான்றுப் படுத்தும் கவிதைகள் இத்தொகுதியிலும் இடம்பிடிக்கின்றன, அழுகின்றன. “நெருப்பு தேசம்” முதல் பல கவிதைகள் இது பற்றியது :

“மூன்று பக்கமும்
 குருதி மழையால் சூழப்பட்டு
 ஒரு பக்கம் எலும்புகளால்
 அடைக்கப்பட்டதுதான்
 நமது தேசம் பற்றியதான
 புதிய பாடத்திட்டம்”

இது பழைய பாடத்திட்டமானபோதும் நமது தேசத்தின்
 மீதான மீட்டலாகக் கொள்ளப்படும் முக்கிய பாடம் இல்லை.

தனியான ஒருசாரார் மீதுள்ள விருப்புக் கொண்ட சமூகவியல்
 பார்வையிலிருந்து விஜிலி தனது பார்வை அகலமாக்க முனைந்
 துள்ளார். எல்லா வற்றிலும் வெற்றி காணப்பட்டாலும், நீர்,
 பேசாத பந்துகள், வெட்க மில்லாத மனிதன், மனிதச் சித்திரங்கள்
 முதலிய கவிதைகள் அதிர்வலை களைக் கொடுக்கவல்லன.

“நீர்” என்ற கவிதை நீரைப் புரிந்துகொள்ளும் இரு தளங்களில்
 பயணிப்பது சிறப்புக்குரியது.

“நீர் உயர்ந்தால் பதவி
 நீர் உயர்ந்தால் சமுத்திரம்”

என்பன குறிப்பிட்டுச் சொல்லும் படிமம்.

அரசியல்வாதிகளை நம்பி அலையும் நமது தேசத்தின் மீதுள்ள
 கதை யாடலை விஜிலி மட்டும் ஏன் கூறாமல் விடவேண்டும்
 என்பதற்கான ஒப்புவிப்பாய் “பேசாத பந்துகள்” இத்தொகுதியில்
 தோன்றியிருப்பது நமக்கு ஆறுதலளிக்கிறது.

“அணி வகுத்தபடி
 வாசல் மண்ணையே
 தோளில் சுமப்பர்

புன்னகை உதித்தியே
புல்லடியை சொந்தம் கொள்வர்
பல நாடகங்கள் அரங்கேற
வர்ண மேடைகள் அதிரும்

ஆகாயத்தைப் பிடித்து தருவதாய்
ஆசைகள் விதைத்து
சுடுகாட்டினை
கக்கத்தில் இடுக்கியபடி
புறப்படுவர் நாளை”

என்கின்ற வரிகளில் விமர்சனம் பாய்ந்தலைகிறது.

அண்ணலின் “நீ யார்?” போல் அப்துர் ரஹ்மானின் “கோளுரை”
போல் விஜிலியின் “வெட்கமில்லாத மனிதன்” தாராளமாகவே
மூடநம்பிக்கை மூடர்களை மீது எரிந்து விழுகிறது.

“முன்னிருட்டு செக்கலில்
திசை தெரியாத கொப்பிலிருந்து
ஆந்தை அலறும் போது
இன்னொருத்தனின் மரணத்திற்கு
முற்றுப் புள்ளி வைக்கிறான்”

என இடைப்படும் இக்கவிதையின் இறுதி வரிகள்.

“இத்தனைக்கும்
இந்த ஐந்தறிவு ஜீவன்களுக்குள்
அடங்கிப் போகிறான்
ஆறறிவு வெட்கமில்லாத மனிதன்”

என ஆக்கோரசப்படுவது கருவின் மீதான உறுதிப்படுத்தலாய்
உள்ளது.

தேயிலைச் செடிக்குள் தங்கள் உணர்வுகளை இன்பங்களை
அடகு வைத்துள்ள தோட்ட மக்களுக்கான மனிதாபிமானக்
குரலாக “மனிதச் சித்திரங்கள்” இத்தொகுதியில் இடம்பிடித்
திருப்பது தொகுதியின் மேலுள்ள பரந்த தேடலுக்கு வழி
சமைக்கும்.

இயற்கை பற்றிய விஜிலியின் கவிதைக்குள் சமூகவியல் தளங்கள்
விரி கின்றன.

“ஏழு வெள்ளம்” கடல் விழுங்கிய கதை” இரண்டும் சுனாமிப்
பேரலையின் சீற்றத்தினால் நிலைகுலைந்த இயற்கை பற்றிக்
குறிப்பிட்டாலும்

“ஏழு வெள்ளம் உடல் கழுவி
ஊர் அழுது கழுவிய கணநேர
ஆறுதலுக்குள்
மீளவும் உலை கொதித்த மீள் துயர்தான்
என்னவோ”

என “கடல் விழுங்கிய கதை” கவிதையில் வரும் “ஏழு வெள்ளம்”
பின்னர் அதே தலைப்பில் கவிதை எழுத வைத்துள்ளமை
குறிப்பிடத்தக்க கோடிடலாகும். சொற்களின் துள்ளாடல்கள்
மாறி மாறிப் புகுதல் தொகுதிகளில் தவிர்க்க முடியாதவை
என்பதற்கு இதுபோன்றவை சான்றாகும்.

கவிஞனுக்குள் காதல் வருவதும் அல்லது காதல் கவிதை
வருவதும் கட்டுப்படுத்த முடியாதது. அத்தொடரில் இத்தொகு
தியில் இடம் பெறும் “நீ தந்த சுவாசம்” உள்ளிட்ட கவிதைகள்
காதல் உணர்வின் வெளிப்பாட்டு விசைகளாகக் கட்டியம்
கூறுகின்றன.

தமிழ்மொழியின் புரிதல் வெளிப்பாட்டோடு வரிகளை எழுதும்
கவிஞர் களையும் மொழி தெரியாமல் கவிதை எழுதுபவர்
களையும் அவர்களது மொழிக் கையாளல்களைக் கொண்டு
இனங்காணலாம். விஜிலியின் கவிதைகளில் சரளமான மொழி,
வீச்சு, புரிதலுக்கான தலைப்பு, உடை வில்லாத ஓட்டம், நகைச்
சுவை என எல்லாமே வழமைபோல் தொகுதியிலும் ஊசலாடு
கின்றன.

விஜிலியின் கவிதைகள் அவருக்குரிய பாணியில் நகர்ந்து வந்துள்ளன என்பதற்கு இந்நூலிலுள்ள கவிதைகளும் சான்று. இத்தொகுதியோடு பின்வாங்காமல் தொடர்ந்தும் பல தொகுதிகளை தவழவிட வேண்டும் என்பதே நமது வாழ்த்தும் பிரார்த்தனையுமாகும்.

ஜெஸ்மி எம். மூஸா

முதுகலை தத்துவமாணி (ஆய்வுநிலை)

522, ஸம் ஸம் வீதி,

மருதமுனை.

077 36 246 90

எனது எழுத்தின் அடையாளம்

வாசிப்பின் ரசனை என்னை எழுத வைத்துவிட்டது. பாடசாலைக் காலம் பயில்நிலைக் களமாக வாய்த்தபோது கவிதையின் பக்கம் ஈர்ப்புக்கொண்டது மனசு. எனது எழுத்துக்கள் பத்திரிகைகளிலும் சஞ்சிகைகளிலும் உயிரோட்டமான போது எனக்குள்ளிருந்த கவிதா உணர்வுகள் முளைக்கத் தொடங்கின. சிலரின் கைதட்டல்களும் ஆனந்தமடையச் செய்தன.

எனது தந்தை வானொலியில் நாடகங்களையும் பத்திரிகைகளில் அரசியல் சார், மற்றும் இஸ்லாமிய கட்டுரைகளையும் எழுதிய போது அவைகளுக்கு முதல் வாசகனாக இருந்திருக்கிறேன். இந்த பெறுமான சூழலும் எனக்குள் உத்வேகத்தை திறந்து விட்டன.

பிறகான நாட்களில், பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கு நான் உயர் கல்விக்காக நுழைந்தபோது இலக்கிய நண்பர்களின் கைகோர்ப்பும், சங்கப் பலகையும், பேராசிரியர் துரை மனோகரனின் தொடர்பும் என் கவிதைத் தளத்திற்கு தீனியாயிற்று.

கடந்து வந்த இலக்கிய பாதை சுவாரஸ்யமும் பெறுமானமுமாய் கழிந்துபோயிற்று. எனது கவிதை ஒன்று “களம்” சஞ்சிகையில் பிரசுரமானபோது அதனை ஞாபகப்படுத்தி என்னிடம் கிடைக்கச் செய்தார் எழுத்தாளர் நந்தினி சேவியர். அதுபோல கவிஞர் சண்முகம் சிவலிங்கம் அவர்கள் எழுதிய “துருவப் பறவைகள்” என்ற சிறுகதையில் என்னை சிறு பாத்திரமாக அடையாளப்படுத்தினார். இவ்வாறு என்மீதான அபிமானங்களும் கவிவளத்தை வேருன்ற செய்தன. சரிசொல்லிக்கொள்ள கிடப்பில் நிறையவே உள்ளன. தருணம் வரும்போது பேசலாம்.

இக்கவிதைகளை ஒருமித்த பார்வைக்குட்படுத்தலாம் என முனைந்த போதெல்லாம் காலம் வசப்படவில்லை. இப்போது கைகூடியிருப்பதை யிட்டு முதலில் இறைவனை நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

இக்கவிதைகளை பெறுமானப்படுத்தி குறிப்புகளைத் தந்த என் நேசத்திற்குரிய பேராசிரியர் றமீஸ் அப்துல்லாஹ், கவிஞர் சோலைக்கிளி இருவரையும் என்னால் மறக்க முடியாது. இக்கவிதைகள் பற்றி கருத்து ரீதியான வடிவத்தை முன்வைத்த அலிஷ் ஊடக கலை, இலக்கிய சமூக சேவை வலையமைப்பின் பணிப்பாளர் சகோதரர் ஜெஸ்மி எம். மூஸா மற்றும் கணனி அச்சு வடிவமைப்பில் உதவிய “முபா பிறிண்ட் இமேஜ்” உரிமை யாளர் ஏ.எச். முகம்மது பாயிஸ் அவர்களுக்கும், அட்டை வடிவமைப்பு, அச்சுப்பதிப்பில் உதவிய நண்பர் நவாஸ் செளபி ஆகியோரும் என் நன்றிக்குரியவர்கள்.

கவிதைகள் என்று நான் நினைத்து “உன்னோடு வந்த மழை” என வரம்பிட்டிருக்கிறேன். வாசகர்கள், நண்பர்கள், ரசிகர்கள், கவிஞர்கள் இவை தொடர்பாக அபிப்பிராயங்களை சமர்ப்பியுங்கள்.

“பூவிற்கு மணம் பெறுமானம்” என்பதுபோல உங்கள் கருத்துக்கள் சிறு தூறலுக்கு விரியும் குடைபோல ஆறுதலைத் தரும்.

நன்றி

எம்.எம். விஜிலி

BA. PGDE. Dip.in.Counselling

Dip.in.Mass Media. SLTS

121, மரைக்கார் வீதி,

மருதமுனை - 04

தூறல்கள்

பக்கங்கள்

● எனது மண்	01
● வாலிபத்திற்கான மனு	03
● கோடை விரித்த வலை	05
● பேய்கள் ஆடிய நடனம்	07
● திடல்	09
● உன்னோடு வந்த மழை	11
● காட்டில் புதைக்கப்பட்ட கவிதை	13
● மாமிகளின் கனவு	15
● நேற்றைய என் பேருந்துப் பயணம்	17
● எனது தெரு	19
● நீ ஒரு சுயநலக்காரி	21
● கடல் விழுங்கிய கதை	23
● பறைசாற்றுதல்	25
● தண்டச் சோறு	27
● வெட்கமில்லாத மனிதன்	29
● நீர்	31
● சுருங்கும் இரவுகள்	33
● நீ தந்த சுவாசம்	35
● மணல் முகட்டு ரகசியங்கள்	37
● தூரத்தில் அசையும் நிலவு	39
● நெருப்பு தேசம்	41
● வெற்றுடல்	43

தூறல்கள்

பக்கங்கள்

● நிழல் அசைதல்	45
● மனிதச் சித்திரங்கள்	47
● நிலா ஒப்பாரி	49
● சிறை மீட்புக்கான முறையீடுகள்	51
● அந்நியம்	53
● என் நாட் குறிப்பு	55
● தாய்மையின் வடிவம்	57
● செங்குத்தான பயணிப்புகள்	59
● மரணம்	61
● அகதிகள்	63
● ஏழு வெள்ளம்	65
● பேசாத பந்துகள்	67
● பொறி	69
● அஸ்த்தமனம்	71
● சுயம்	73
● மூடப்படும் வாசல்கள்	75
● செத்துப்போன நினைவுகள்	77
● நேற்றைய இரவு	79
● பிரகடனம்	81
● வானவெளி	83

எனது மண்

வாசலில் தவழ்ந்து
புழுதி மண் விளையாடுகையில்
உம்மா கையை தட்டி விட்ட
அந்த மண்
தவறிப்போய் விடுமோ என
அச்சமாயுள்ளது

அந்த மண்ணுக்கு மட்டும்
மனசாட்சி இருந்தது
ஏனென்றால்
மண்ணுக்கு மகிமை
எனது ஆயுள் என்பதால்

விடியல் மட்டும்
எனது மண்ணுக்கு புரிவதில்லை
அங்குலம் அங்குலமாய் தானே
விடிவு கொள்கிறது நமக்குள்
ஆனாலும்
ஒரு போதும் பகைத்ததில்லை
எனது மண்ணோடு நான்

மண்ணை மனிதன் விழுங்கும்
விசித்திரம் அரங்கேறின
அது குருதி மணத்த போர்க்களம்

முன்னரான பொழுதொன்றில்
மண்ணோடு பேசினோம்
இப்போது நம்மோடு பேசுகின்றன மண்

மண்ணின் மௌனத்தால் தானே
இனப்பிரிப்புகள் தாளமிடுகின்றன
மொழியினை தன் மடியினில்
கட்டிக் கொண்டு

எனது மண்ணைப் பரிசோதித்தால்
ஏக்கம்.. தியாகத் தடயம்.. பெருமூச்சு
எல்லாமே புதைந்து கிடக்கும்.
நாம் நிலம் சுமந்தவர்கள்
எனது மண் ஒரு வரலாற்றுக் கண்

2010.04.03

வாலிபத்திற்கான மனு

திசைகளற்றுத் திரியும்
வண்ணத்துப் பூச்சியின் சிறகினில்
உன் போலவே ஆயிரம் உணர்வுகள்

பறத்தலே தன் இலக்கென்றாலும்
பலவுங் கடந்து
கடந்தே இன்னும் வட்டமிடுகிறது பூச்சி
உனக்குள் கவசமிட்டுள்ள
பல நூறு கதைகள் போலவே

நீ கடந்து வந்த
சப்பாத்தி முட்கள் நிரம்பிய வெளியும்
நிழல் வருடிச் செல்லும்
பஞ்சுப் பாதையும் உனதானதே
ருசி மதாளித்த வாலிபம் எகிறி
நீ இருப்பது இமயம் என்றாலும்
துருப்பிடித்துக் கிடக்கிறது
இன்னும் நாகரிக விலங்கு

நீ வெட்டிய வரவைகளினூடே
இன்னும் தேங்கியிருக்கிறது
நெருக்குவாரம்
வயதுகளைச் சொல்லி
காலந்தள்ளுகிறது
பருவங் கடந்த உனதின் நரை முடிகள்.

முட்பாதையினை செதுக்குவதில்
காலங் கடத்தாமல்
சலசலத்து ஈரங்கொள்ளும்
மெல்லிய நீரோடையாய்
வாழ்வியல் பூங்காவைச் செப்பனிடு
நாளை அது உனக்கு
கௌரவக் குடை பிடிக்கும்

2011.06.01

கோடை விரித்த வலை

தீக்குச்சிகள் உரசி
உச்சந் தலையில் உலைகொதிப்பதான
உணர்வாய்
வடிகிறது சிதிலங்களில் வெகர்

எரிதணல் கொதிகொள்ள
வியர்வைக் குளியலுக்குள்
மூச்சடங்கிற்று நாடி நரம்புகள்
தளிர்கள் பிழைப்புக் கொள்ளாத
மேய்ச்சல் நிலங்களில்
வீணி வடிக்கும் கால் நடைகளும்
கொட்டாவி விட்டன

பெருமரங்கள் கூனலாய்
வளைந்து
வணங்கிற்று பூமியை
குடிசைகளின் ஆயுளையும்
சிதைத்துச் சென்றன
இராட்சதக் கோடை

பாதிக் கிளை முறிந்து தொங்கும்
மாமரத்து உச்சிக் கொப்பிலிருந்து
குரல் தடுமாறிப் பாடிக் கொண்டிருந்தது
ஒரு புள்ளிக் குயில்

எரிந்து விழும் எரிச்சலாய்
உறைந்தன சிதிலங்கள்
இத்தனைக்கும்
இனி எதற்குத்தான்
பெய்யப் போகிறதோ...?
நாளை மழை

2000.01.02

பேய்கள் ஆடிய நடனம்

எங்கும் பேய்கள்
நிரம்பி வழிந்து கொண்டிருந்தன
சில பேய்கள் இரத்தங்களை
பாத்திரங்களில் சுமந்தவாறும்
சில பூக்களைக் கையில் ஏந்திய படியும் ஆடின
தேவதைப் பேய்கள்
அற்புதப் பேய்கள்
பார்ப்பதற்கும் இரசிப்பதற்கும்
அவ்லெட்சணமான பேய்களுமாய்

அழகான பேய்களும்
அரங்கை அலங்கரித்தன
பொய்களைத் தலையில் வைத்து
ஆடின சில பேய்கள்!

விரசத்தையும் அன்பையும்
சொல்லிக் கொண்டன சில
தங்கள் வசீகரங்களால்
வாலிபங்களை ஏமாற்றின
பல கொள்ளிவாய்ப் பேய்கள்!

வார்த்தைகளை உடலில் விதைத்து
வாலிப மேடை அதிர
ஆடத் தொடங்கின

காலங்கள் நகர்ந்தன
பேய்களை நம்பிய காதல்
கோட்டைகள் சரிந்தன

காதல் பேய்களோடு
வசப்பட்ட காலத்தை நினைத்து
கண்கள் கசிந்தன
சில இதயங்கள்!

2016.03.03

திடல்

தவத்தை உடைத்துப் புறப்பட்ட
பேய்களைப் போல
பல்லாயிரம் உயிர்களை
உறிஞ்சிப் போனாய்!
கனதிப்பட்ட துயர்களை
தன்பாட்டிற்கு ஆட்கொண்டபடி
கசிந்தது கடல் வாய்
கிழடு தட்டியதான நகர்தலில்
ஆடியடங்கிற்று
கிராமத்தின் முகம்.

மடிகிடத்தித் துயின்றமுத
சிறுசுகளும்
அசைவற்றதாயிற்று
உனக்குள் செமித்துக் கருகிய
முட்கிடங்கு சமிக்கையால்!

உயர எழுந்து

அவலங்களைப் பாடிய அந்த அலைகளுக்குள்

ஈனக்குரல்கள் தான் சமாதியானது

பெருநிலத்தினூடே

திசைகள் கடந்தும் விசாரிப்புகளை

நடாத்தி சென்றாயே

ஒற்றையாகவும்...

பட்டிகளாயும்...

ஆக...

சமுத்திரவெளி எழுதிய

நொடிப் பொழுதின்

தீர்ப்பொன்றினால்

இன்னும் குந்தியிருக்கிறோம்

ஊனம் அவித்த திடலில்

- ஆழிப்பேரலையின் அடையாளம்

2007.05.02

உன்னோடு வந்த மழை

குடை விரிக்கும் மெல்லிய சத்தமாய்
அடித்துக் கொண்டது
எனக்குள் இதயம்
செவ்வானத்தையும் கடந்து
பஞ்சப் பொதிகளாய் கறுத்து
ஊடறுத்து சென்றது மேகம்
உன் முகத்துள் புதையும்
கோபத்தை போல

உடல் மேனி தொட்டுச் செல்லும்
ஈரக்காற்றின் சுகந்தம்
என்னை ஸ்பரிசம் கொள்ள
நான் நினைத்துக் கொண்டேன்
நீ தான் என்னை
கடந்து செல்கிறாய் என்று
நீ உதிர்த்தும் புன்னகையால்
அந்த மின்னல் கீற்றுகள்
வந்து போயின
உனதின் ஞாபங்களைப் போல

நேற்றைய மேகத்துள்
நட்சத்திரங்கள் மறைந்தது போல
நீ இன்னும் வருவதாயில்லை
சிறு தூறல்கள் தான்
உன் நினைவுகள்
ஆனாலும் பெருமழையாய்
ஆட்கொண்டு விட்டது
இப்படித்தான்
நேற்றைய மழை இரவில்
நீ வந்து போனாய்
காதல் வரம்புகளை
உடைத்துக் கொண்டு!

2015.06.05

காட்டில் புதைக்கப்பட்ட கவிதை

பெரு மணலில் உருண்டோடும்
நண்டுகளை ரசித்து
முன்னங்கால்களை வருடிச் செல்லும்
கடலலையின் உராய்வும்...

முற்றம் விழுந்து மின்னிய
நட்சத்திரங்களினூடே
அணில் மாமா வால் உயர்த்தி
பழங்கோதி உதிர்த்து
அருங்கந்து தாவிய ரசனையோடும்
நாம் மரணித்திருக்க வேண்டும்

இன்று பயங்காட்டும்
வாழ்வியல் மீதான அந்தரிப்பை
நினைக்கும் போது
அந்தங்குடிகொண்டு
சில்லூரிகள் அடையும் காடுகளில்
பெறுமானமற்று
எறிகொள்ளும் நிலவாய்
வலிதற்றுப் போகிறது
என் கவிதைகள்

மாயைகள் வியாபித்து முளைக்கும்
பூமியாய்
இப்பிரபஞ்சத்தில்
புதைக்கப்படுகிறது மனிதாபிமானம்
அந்தங்களோடு உறைந்து கிடக்கிறது
என் கவிதைகள்
இதனால்தான்...
காட்டில் புதைத்து விட்டேன்
என் கவிதைகளை

2016.04.04

புத்தகப்பையை என் தோள்களில்
சுமந்து
பள்ளித் தோளிகளோடு துள்ளிய
அந்த நாட்கள்
எனக்குள் அறுந்து போயிற்று
செல்லமாய்க் கைகோர்த்த
துள்ளல்களின் ரம்மியங்கள்
மௌனமாய்ச் சிதறி விழுந்தன
முற்றம் கிடந்த நீருக்குள்
நாங்கள் விட்ட காகித தோணிகள்
முட்டி மோதிய போது
எங்கள் மருதாணிக் கரங்கள்
கடைசியாய்ச் சிரித்தன

இப்போது என்னை
வட்டக் கலரி போட்டு
கவசமிட்டு
நடு அறைக்குள் வைத்து
அழகு பார்க்கிறார்கள்
வெற்றிலை, பாக்குச் சிவப்போடு
காதுகளுக்குள் குசுகுசுத்தபடி ரகசியங்கள்
மாமிகளின் ராச்சியமாய்
நிரம்பி வழிகிறது வாசல்!

சிறகு வெட்டப்பட்ட
கிளியாய்
அந்தப் பூக்கம் பாளைக்குள்
என் வயதுகளை இனி
என் பிஞ்சு உடல்கள் சொல்லக்கூடும்

சே...!
என்ன உலகமடி
எனக்குப் புதியதாய் ஒரு பட்டமும்
“பெரிய மனிசி” என்று

2000.02.08

நேற்றைய என் பேருந்துப் பயணம்

நேற்று நான் தொற்றிக் கொண்ட
பேருந்து
போதை ஏற்றியிருந்ததா?
அவ்வளவு ஆட்டமும் தள்ளாட்டமாய்

வியர்வைப் புழுக்கத்தினுள்
வீதியை அரைத்து
ஊர்ந்து கடகடத்தது வண்டி

என்னை எட்டாக வளைத்து
உடல் குறுக்கி
உடம்பெல்லாம் பரவியது வலி
அவள் விட்டுச் சென்ற
கனவுகள் போல...
சிறுசுகள் ஈனக்குரல் எழுப்ப
எறும்புக் கூட்டமாய்த் தொங்கின
மனிதத் தலைகள்

முன்னங்காலை உயர்த்தி
கூட்டினுள் ஒதுங்கும் பிராணிகளாய்
கொடுந்தணல் காற்றின் வெக்கையால்
உடல் துவண்டனர்
மனிதாபிமானம் செத்துக்கொண்டிருக்க
கரும்புகையோடு கிளம்பியது
மீளவும் பேருந்து

முச்சு விட மறுக்கும் சில்லறைகளோடு
நடத்துனர் சொன்னார்
இன்னும் முன்னேற இடமுண்டு
இன்னும் முன்னேற இடமுண்டு

2001.04.05

எனது தெரு

ஒவ்வொரு கணங்களிலும்
நான் கடந்து செல்லும் தெரு
இரண்டாம் சாமத்திலும்
ஒரு காலத்தில்
பூத்துக் கிடந்த தெரு
ஆனால் இன்று
இந்த நாள்பட்ட மழைக்குள்
கரைந்து கரைந்து
வெறுமைப்படுகிறது தெரு

பின்னிருட்டுச் செக்கலிலும்
நாக்கைத் தொங்கவிட்டபடி
என் தூக்கம் கலைக்கும்
வால் அறுந்த நாய்கள்!

வெள்ளைப் புடவை
தெருவோரத்தில் இழுபட இழுபட
இரவுகளில் பேய்கள் சென்றதாக
புலர் பொழுதுக்குள்
செய்திகள் வரும்

பொக்குவாய்க் கிழவியைச் சுற்றி
விலைக்கான போராட்டம்
பகலில் அவ்வப்போது அரங்கேறும்.
ஆனாலும் எனது தெருவின்
மின்சாரக் கம்பி ஒன்றில்
தினமும் இரண்டு காகங்கள்
தன் காதலைச் சொல்லியபடி
தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்
அந்தரத்தில்.

1998.06.09

நீ ஒரு சுயநலக்காரி

ஊரடங்கும் ஒவ்வொரு பொழுதுகளிலும்
எனக்குள் நீ முகாமிட்டிருந்தாய்
என் கனவுகளை உடைத்துக் கொண்டு!
அப்போது என் முணுமுணுப்புக்களால்
உன்னை எழுதிக் கொண்டிருந்தேன்
என் வார்த்தைகள்
வசங்கொள்ளாமலே தள்ளாடிக்
கொண்டிருந்தது
எல்லா நினைவுகளையும்
என் தலையில் சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன்
என் இதயவறையில்
உன்னை உறங்க வைப்பதற்கு

என் அறை முழுவதும்
 உன் பழைய கடிதக் கீறல்கள்
 என் கனவைக் கலைத்தன சாட்சிகளாய்
 ஊறுகாய் தொட்ட
 நாவின் ருசியாய் ஊறிக்கொண்டிருந்தாய்
 ஒரு கோடி நட்சத்திரங்களை விடவும்
 மின்னிக் கொண்டிருந்தது
 உன் ஒரு துண்டு மூக்குத்தி
 போ... நீ ஒரு சுயநலக் காரிதான்
 நிலாப் பூக்கள் நிரம்பிய பொழுதில்
 நீ மட்டும் சிரித்துக் கொண்டிருந்தாய்
 என் உணர்வினை தவிக்க விட்டு!

1992.11.05

கடல் விழுங்கிய கதை

புங்கை மர நிழலில் இறங்கி
நடக்கையில்
கையசைக்கும் சின்னலைகள்!
மடி கிடந்த சிறுசுகள்
கோபுரமுடைத்துச் சிரித்து
சிரித்த முகமாய் கோர்த்த சிப்பிகளும்
பொறுக்கிய சங்குகளுக்குள்
பரிவட்டமாய்
கூத்தாடிய நிலவுமாய்!

சின்னி விரல் பிடித்து
குதிகால் ஒட்டிய மண்ணில்
கரண்டைக்கால் தடவிய அலைகள்!
தலை கொப்பளித்து
உயிர்விழுங்கிய சங்கதிதான் யாமறியோம்

ஏழு வெள்ளம் உடல் கழுவி
ஊர் அழுது கழுவிய கண்ணேர
ஆறுதலுக்குள்
மீளவும் உலை கொதித்த மீள்துயர்தான்
என்னவோ?
மல்லிகை மணம் கொள்ளும்
வாசல்களில்
சாம்புராணி மணம் பரவிற்று

கதறி அழுதோமே தவிர
உன்னை ஒரு போதும்
நொந்து வதைக்கவில்லை நாம்.
ஏனென்றால்
இன்னுமொரு தலைமுறை
உன்னோடு
கைகுலுக்க காத்திருக்கிறது!

(இன்னொரு ஆழிப்பேரலையின் முகம்)
2005.11.21

பறைசாற்றுதல்

பிரபஞ்சக் கிடங்கு உருகி
வாழ்வின் சிதிலங்கள் கரைந்தோடும்
இத்தருணத்துள்
சுமக்க முடியாப் பாரங்களை
அடுக்கியபடி
மாய்த்துச் செல்கிறது காலம்

உருக்குலைந்த கனவுகளை
அள்ளிச் சொருகியதாய்
காயப்படும் ஞாபகங்களினால்
வீரியமற்று சரிகிறது
இருப்பு

இருள் விலக்கி
செப்பனிடத் துடிக்கும்
அஸ்த்தமனக் கயிறுகளை
யாரும் காவ முடியாதபடி
மானிடப் பின்னல்

பொறிக்குள் நசங்குதலில் சிதைவுறும்
பூச்சியப்பட்ட ஜடங்களாய்
நாம்

சலித்தலின் பின்னராய்
பாதாள தளத்திற்கே
உருள்கிறது மனப்பந்து

ஆக
காத்திரப்படும் நம்
உசீர்களை
ஒரு காக்கையின் சாவிற்சு
ஒப்புவித்து
பறை சாற்றுகிறது
இன்னுமொரு மனிதக் கோர்வை

2011.09.04

தண்டச்சோறு

முற்றத்துப் பூக்களை
ரம்மியமாய் வருடுகையில்
மகிழ்வுறும் மனசு.
குழந்தைகளின்
மழலைத் தினுசுகளில்
மூழ்கி விடுவதிலும் ஒரு சுகம்!

அலை தடவிச் செல்லும்
கடல் மணலில் கிடந்து
கதைப்பதிலும்
கனவுகள் பல களை கட்டும்.

ஒரு கவளம்
சோற்றுப் பருக்கைகளுக்காய்
தோற்றுப் போகிறது உலகம்!

இரு விழிகள் இருந்தும்
வேளைக்கு வேளை
வீட்டுப் படலை தட்டும்
பகல் குருடனாய்!

ஆனாலும்
எல்லாமே பூச்சியப்படுகிறது
தண்டச் சோற்றோடு
காலங் கடத்துவதை
நினைவூட்டுகிற
நம்மவர்களின்
நச்சரிப்புகளை நினைக்கையில்

2002.03.03

வெட்கமில்லாத மனிதன்

பயணம் புறப்படும் மனிதன்
பூனை குறுக்காய்ப் போனால்
அபசகுனம் என்று மனம் சலிக்கின்றான்!
வாசலில் கரிக்காகம்
தெத்தி தெத்தி
பறந்து கத்துகையில்
தன் காதலியின் கடிதம் வருவதாய்
அக மகிழ்கின்றான்
ஆக்காட்டிப் பறவை
ஆகாயத்தில் வட்டமிட்டு
குரல் எழுப்புகையில்
மழையை அது அள்ளி வருவதாய்
பூரிப்படைகின்றான்!

அணை கடந்தால்
நீர் வெள்ளம்
அணை கட்டினால்
நீர் சேமிப்பு

நீர் எங்கள்
பாதகங்களில் முத்தம்
அது அலை
நீர் எங்கள்
தலைக்கு மேல்
அது பேரலை
நீர் எங்கள்
மூச்சுக்கு விலை
அது எங்கள் உயிருக்கும் உலை.
மனிதா!
நீர் இறைவனின் கொடை
ஆனால்
உனக்கும் ஒரு குடை!

2011.03.19

சுருங்கும் இரவுகள்

தீக்கிடங்கிற்குள்
முகம் வெந்து
வெளிகளாயுள்ள மயானத் திடலில்
கால் இடரி
மறுபடியும் நடக்கிறேன்

எல்லையோரமாய்
மனிதத் துகள்களை
நாய்கள் சப்புகின்றன
மனித இரத்தம்
இதயம் சிதறி
இன்னும் தொங்குகின்றன

அண்ட வெளியிலும்
முண்டங்களின் ஆக்கிரமிப்பு
நடந்தேறும் அபாயம்
குற்றுயிராய்க் கிடந்தமுகிற
உடல்கள் அசைந்தன
மயிர்க்கணை சிலிர்த்து
சிலிர்த்தே பீதியில் உயிர்கள்

ஒரு பிணவாடை
என் மூக்கினை உசுப்பிய போது
எனக்குள் கனவுகளும் கலைய
எண்ணிக் கொண்டேன்
ஐயோ!
இந்த இரவுகள்
எப்போதுதான் சுருங்குமோ?

1993.04.06

நீ தந்த சுவாசம்

இந்த வாலிபத்தோடு
எல்லாமே முடிந்திட வேண்டும்
என்று நினைக்கையில்
வழிமறிக்கிறது உன் நினைவுகள்
ஆனாலும்
கொத்திப் புரட்டிய என் இதயத்தில்
புதைந்து கிடக்கிறது உன் உயிர்
ஏனென்றால்
எந்தத் தராசும் இல்லாமல்
கரித்துக் கொண்டிருக்கிறது உன் அழகு

தாஜ்மகாலில் செதுக்கியிருக்கும்
ஓவியங்களை விடவும்
வியந்து பேசியிருந்தாய் நம் காதலை!
அப்போது
உன் புருவம் உயர்த்தும்
நெற்றிச் சுருக்கத்துள்
ஊர்ந்து மறைந்தது என் உணர்வு

அந்த ஓவியங்கள் புன்னகைப்பது போல
நிதமும் வந்து போவாய்
என் சுவாசத்தைத் தட்டியபடி

மனிதாபிமானம்
உனக்குள் மரணித்துக் கொண்டிருந்த
அந்தப் பொழுதில்
ஒரு சாட்சியாய் விழித்திருந்தது
மறக்காமல் உதிக்கும் சூரியன்

என் உயிர் அறுந்து போகும்
கடைசித் தறுவாயிலும்
ஒன்று மட்டும் சொல்வேன்
இது வரைக்கும்
சுவாசம் தந்தவள் நீ என்று.

1996.06.07

மணல் முகட்டு ரகசியங்கள்

கருமுகில்
மிதந்து பரவிய
ஒரு பொழுதொன்றில்
யாருமற்ற மணல் முகட்டில்
சொட்டிய உதிரத்தை
உறிஞ்சித் துப்பியது ஞாபகம்

முழங்காலில் இருத்தி
சொப்பின்ஸ் பைகளை
முகம் இறுக்கி
பின்னங்கைகளை கோர்த்துப்
பிணைத்து
குரல்வளை நசுக்கிய வாக்குமூலம்
சதைத்துண்டுகள் துளைத்த
முட்கம்பிகளுக்கு
எப்பசி தணிந்திருக்கும்
நோவினை தாங்க மறுத்த
ஆத்மாக்களின் துடிப்புகள்
ஊமை செதுக்கிய கனவாயன்று

இமையோரங்களில்
வழிந்து கசிந்த
கண்ணீருக்கும்
இழக மறுத்த மனசுகள்

அந்த இருள் பொட்டு மறைவில்
வதைபட்ட குரல்களின்
அசைவுகள்
இன்னும் காதுகளை உசுப்ப
ஒவ்வொரு நொடியும்
நடந்து முடிந்த அந்த
மணல் முகட்டு ரகசியங்கள்

1992.08.09

தூரத்தில் அசையும் நிலவு

ஆகாச வெளியில் எறிந்து கிடந்தன
நட்சத்திரங்கள்!

என் முற்றத்து மணலில்
பால்வடிந்து வீசிய நிலாக் கசிவால்
புன்னகைத்தன
உன் முகம்!
அப்போது என் அறை முழுவதும்
இருட்டை மறைத்தாய் நீ

தலையணைக்குள் முகம் புதைத்து
கண்ணீரால் கழுவிக்கொண்டன கனவு
ஆனால் இன்று
தண்டவாளத்தை இழுத்துச் செல்லும்
றெயில் வண்டியாய்
அதிர்ந்து போகிறது மனசு

ஒரு உறைபனிக் காலத்தில்
உயிர் துளைக்கும்
குளிர் ஒத்தடமாய்
இருப்புக் கொண்ட உன் வார்த்தைகள்
இன்று கறுப்பு புள்ளியாய்
வறண்டு கிடக்கிறது

தலைகீழாய் அந்தரத்தில் தொங்கும்
தூக்கணாங் குருவிக் கூடாய்
மனக்காற்றிற்கு ஆடுகிறது
நம் காதல் கூடு

அஞ்சல் பெட்டிக்குள்
நிறைந்து ததும்பும் கடிதங்களைப் போல
நீ எனக்குள் குழம்பிக் கிடந்தாய்

பலநூறு அற்புதங்களோடு
தூரத்தில் அசையும் நிலவாய்!

1993.11.10

நெருப்பு தேசம்

உறைந்து கிடக்கிறது தேசம்
குருதிப் பாறைக்குள்
மடிந்து விழப்போகும்
ஒரு கூனல் கிழவியைப்போல
இன்னும் நிமிரவேயில்லை
நமது தேசம்

மூன்று பக்கமும்
குருதி மழையால் சூழப்பட்டு
ஒரு பக்கம் எலும்புகளால்
அடைக்கப்பட்டதுதான்
நமது தேசம் பற்றியதான
புதிய பாடத்திட்டம்

தொலைந்த
மனிதர்களின் ஞாபகமாய்
அமாவாசை இருளாய்
அபாய ரீங்காரத்தோடு
இரவுகள்

நாறிப்போன
இந்த நலிந்த மண்ணுக்கு
யாரோ?
எம்மை நாடு கடத்தி விட்டது

வா
சுதந்திரம் பாடுவோம்
இல்லையேல்
ஆகாயம் நெருப்பினைக் கக்கி
பூமி கொதிக்கும் ஒரு காலம்
இனி நகரப் போகிறது

(போர்க்காலத்தை நினைத்து)
1993.02.04

வெற்றுடல்

பனிபடர்ந்து காயாத
விடிகாலைச் செக்கலில்
சலாரென்றடிக்கும்
பெருமழை
அன்றும் கொட்டிற்று
அது
மழைக்காலம் என்பதை
மேலெழுந்து
ஆர்ப்பரித்து அடங்கும்
உரகடல் குமுறியது

மாபெரிய
சோகச் சூமையொன்றை
உள்வாங்கத் துடித்தது
மனசு

ஆகாச வெளியில்
வதந்தி முட்டைகளுடன்
இறக்கை விரித்தன
கழுகுகள்

எங்கள் ஊரவர்களின்
கண்ணீர்த் துளிகளை
அப்போதுதான்
கணக்கிட முடிந்தது
பாவம்.

.....
சற்றைக்கு முன்னர்
எல்லையோரமாய்
அடங்கிக் கிடந்தது
ஒரு வெற்றுடல்

(ஒரு துப்பாக்கி சுமந்தவனின் கதை)

1998.06.02

நிழல் அசைதல்

பிசாசுகள், பூச்சாண்டிகள்
உலாவி வந்து
நம் கழுத்தை நெரித்து
இரத்தத்தை சூறையாடி
பிறகு புதைகுழியில் தள்ளுமாம்!
வட்டக் கலரியாய்
நிலாப் பாட்டும் சொல்லி
எம்மை முட்டாள்களாக்கி
மூத்தம்மா சொன்ன
ஒரு காலக் கதைகள்!

இன்று துயர் முட்டிய
கணங்கள் தான்
எங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ளும்

தூக்கம் வர மறுக்கும்
பொழுதுகள் தான்
கழிந்து போயின

மனிதாபிமானம் திகதி குறித்தா?
இனி வரப்போகிறது

ஈரங் காய்ந்த
நெஞ்சரம் கொண்ட
மனிதர்கள் வாழும் பூமியாய் நகர்கின்றன
சுட்டிப் பயல்களாய்
கிட்டிப் புள் விளையாடிய
அந்தப் பாழ் வளவிற்குள்ளும்
இன்றும் மயானமாய்
நிழல்கள் அசைகின்றன

1992.04.20

மனிதச் சித்திரங்கள்

இவர்கள் தேயிலைக்காக
தேய்ந்து போகும் தேவதைகள்!
தேயிலையின் நிறமும்
இவர்கள் இரத்தமும் ஒன்றுதான்
இரண்டிலும் ஓடுகின்றன உயிர்!

நெற்றி வியர்வைச் சுருக்கங்களை
அவர்கள் வயிறுகள் விரிக்கின்றன
வெள்ளைச் சோற்றுப் பருக்கைகளால்
சிவப்பாய் உதிருகின்றன
உதிரங்கள்!
சதை, நரம்புகளை
உழைப்பிற்காய் காத்திருக்கும்
ஜீவன்கள்!

நாளைய பொழுதிற்காய்
துயர்களை அரவணைத்து
சொட்டுச் சொட்டாய்
துவழும் புனிதங்கள்!
கலை மாதர்கள் போல
மொட்டுகள் பறிக்கும்
மண்ணை முத்தமிடும்
தியாக வரிசைகள்!
சிறு சில்லறைகளுக்காய்
வியர்வை பிளிந்து
மனிதாபிமானத்தை
தராசில் சரி காணும்
மனிதச் சித்திரங்கள் இவர்கள்

(மலையக மண்ணை நினைத்து)

1995.08.09

நிலா ஒப்பாறி

பெளர்ணமிக் காலத்து
ஒரு பின்னிரவு
நிலா அறுந்து
புதைமண்ணில் விழுந்தது

தென்னங் கீற்றின்
இடவலினூடே
அதன் பொட்டொளிர்வு
இதயத்துள் பரவிற்று

அலைகளுக்கப்பால்
நெடுகிலும்
மெல்லிய மங்கலில்
திசைகள் நோக்கிய பயணிப்பாய்
நகர்ந்தன தோணிகள்

கூப்பிடு தூரங்களிலும்
கதை அளந்தபடி சனங்கள்
பரந்த பெருமணல் வெளியெங்கும்
கால்புதையும் ஆனந்தம்

சற்றுத் தொலைவினூடே
விட்டுவிட்டு கர்ஜிக்கின்றன
ஒற்றை வெடிகள்

யாருமற்ற வெளிகளாய்
நிசப்தம் பரவ
பீதி கலந்த அச்சமாய்
ஊரின் தெரு

என் மனம் அங்கலாய்க்க
இருப்பினை நகர்த்தி
மின் கம்பத்தை தாண்டியபடி
முடக்குத் தெருவினை கடக்கிறேன்

கனத்த ஒப்பாரிக்குள்
இரண்டு பிணங்களுடன்
அடுத்த சனங்கள்

2001.10.07

சிறை மீட்புக்கான முறையீடுகள் _____

சதை தின்னும்
பேய்களின் வக்கிரவுணர்வுகளால்
சிலிர்த்துப் போகிறது
தேசம்

ஆயுத அரக்கன்களால்
சிக்கித் தவிக்கும்
வண்ணத்துப் பூச்சிகளை
இனி எங்ஙனம்
மீட்பது?

கர்ச்சித்துக் குதறும்
முதுகெலும்பறுந்த
சிங்கங்களின்
காமுக வலையிலிருந்து
வழுவிச் செல்லும்
பெண்மையின் முறையீடுகள்
வெறும் கானல் நீர் போல...

ராஜ அரண்களுக்குள்
கசங்கித் துவளும்
மொட்டுகளின் கண்ணீரால்
கருகி விழுமே
இப்பிரபஞ்சம்

துப்பாக்கிகள் சுமந்த
முதுகுகளின் ராச்சியத்தில்
நீதித் தராசுகளும்
ஊமைதான்

கோசமிடுவோம்
இல்லையேல்
நீதி தேவனிடமும்
அஞ்சவேண்டி வரும்

1999.09.10

அந்நியம்

நிம்மதி ஒன்றிற்காய்
நிதமும் சுழலும்
மனசு

குகைக்குள் வெந்து
கணங்களை நகர்த்தலில்
அன்னியப்படும் உணர்வுகளே
இன்னும் மையங்கொண்டு

இருப்பின் உறுத்தலும்
எறியப்பட்ட துண்டு
நிலத்தில்
மீளவும் தரிசிக்க முனைந்து
இடரி விழும் பாதங்களுமாய்

சுய வாழ்வியலுக்கான
காத்திருத்தலென்பது
கடிவாளம் இறுக்கிய
கனவொன்றாய்!

இதயங்கள் பின்னி
மனசு ஆனந்தித்தாலும்
உயிர்கள் உடைமைகள்
காவுகொள்ளல் என்பது
நமக்குள்
இன்னும் மாபெரிய கீறலே

2010.01.12

என் நாட்குறிப்பு

ஜுலைகள் தான்
கனத்த பக்கங்களில்
கருகிப் போய்

மடிப்பு ஓரங்கள்
இரத்தம் தோய்ந்த வாடையும்
வெறுமையுமாய்

மீத வெளிகள்
அந்தமாய்ப் புதையுண்ட
உயிர்களுக்கும் மடிகின்றன
நெருப்புச் சுவைத்த
வெற்றுடம்புகளுக்கும்
புரட்டப்படுகின்றன

ஆயுத தேசம் காவு கொண்ட
மனிதங்களுக்கான அஞ்சலிகள் தான்
நீளமாய் விரிந்து கொண்டு
சில பக்கங்களில்

வக்கிர உணர்வுகளால்
சிதைக்கப்பட்ட
பெண்மையின் சுமைகளுக்காய்
கசங்கிய பக்கங்களும்
சே...
கடைசிப் பக்கத்தில்
அன்னிய தேசமொன்றில்
நானும் தனித்துப் போனபடி
ஒரு அகதியாய்....

.....

.....

எழுதிச் செல்கிறது நாட்குறிப்பு

2001.10.07

தாய்மையின் வடிவம்

வார்த்தைகள் வசம்கொள்ளாத எம்மை
மொழியின் உயரத்திற்கே
இருக்கை போட்டமர்த்தினாய்

சிணுங்கிச் சிணுங்கியே
உன் முந்தானையின்
சில்லறைகளை நிரப்பினோமே
எங்களின் அந்த
சின்ன நடையில்
நீ நிமிர்ந்து நிற்பாய்
அப்போது
சிம்மாசனம்தான் உனதின் மடி
எங்களின் சின்ன
அழகையில்தான்
உனக்குள் பெரும் ஆனந்தம்
குடி கொள்ளும்

உன் ஆனந்தக் கண்ணீர்
சிறு துளிகள் தான்
ஆனாலும்
பெரும் சாகரமே எமக்குள்

உன் சின்னி விரல் தான்
எமக்குள் பெரும் ஏணி
அதனால்தானே உயரத்தில்
இன்றுமொரு சாம்ராச்சியம் நீ

அந்த அன்புப் பிரபஞ்சத்தில்
இன்றும் நாங்கள்
சிறு குடியிருப்பு தான்
கருவறைப் பயணிப்பில்
உயிர்களுக்கும் அழகு
தாய்மையின் வடிவமே

2010.02.04

சொங்குத்தான பயணிப்புகள்

நினைந்து

ஞாபகங்கொள்வதான நிகழ்வுகள்

இப்போதைக்கு

இருப்பிலில்லை

இம்மண்ணின் நோக்காடுகள்

சரிந்து கோணலாய்

புல்லடி சதுரங்கத்தில்

முழங்கால் முடிச்சிறுக்குவதில்

களைப்புற்ற முகங்கள்

மனமிறுகிப் புடைத்து

வெப்பிரசார உணர்வுகள்

இன்னும் நீளுகின்றன

ஜீவன் புகட்டும்
அலைகடலும்
பொச்சிப் போனபடலமாய்
கரம் கனதியாய்
மிளிர்ந்த மனசுகள்
வெறுமையில் ஆகர்ஷிக்கின்றன

பொதுவில்
கரம் நழுவி மறைந்துபோன
ஜீவனாம்சம் பற்றிய கருகலில்
சனங்களின் அங்கலாப்பு

2002.07.06

மரணம்

புதிய தேசம்
ஒன்றிற்கான
நிம்மதிப் பயணிப்பின்
ஒரு கடவுச்சீட்டு

மயான மண்டபத்தில்
ஆத்ம தேர்வுக்கான
விடுகைப் பரீட்சை

நாலு பேருடன்
பல்லக்கில் நகர்ந்து
நாற்பது பேர்களுடன்
மௌன மொழி

மயானப் பள்ளியில்
நிரந்தர மொழியில்
ஒரு நீண்ட வாசிப்பு

சிறைக் கூடத்தினுள்
ஒரு
நீண்ட தனிமை

மாளிகையிலிருந்து
மண்ணறைக்குள்
ஒரு
புலம்பெயர்வு

பிறருக்கான
நமதான வாழ்வியலும்
நமக்காக
பிறர் கூடும் விந்தையும்

1992.06.24

அகதிகள்

ஆயுத தேசம்
விதைத்து வரும்
நவீன அறுடைகள்

அகராதியில் இல்லாத
புதுப் பட்டம்

பசிப்பிணி அவஸ்தைகளால்
ஒதுங்கிக் கொள்ளும்
வசிப்பிடங்கள்

நிம்மதியற்ற
பெருமூச்சுகளால்
கருப்போகும்
ஊமைகள்

இயற்கை வரைந்த
சித்திரங்களால்
சிதறிப்போன
சிவப்புப் புள்ளிகள்

போர் சுவைத்த
வடுக்களின்
இலவச காணிக்கைகள்

போர் அரக்கனால்
மௌனச் சிறையில்
வாடும் ஜீவன்கள்

தங்கள்
உதிரங்களையே
அடகு வைத்து
தேய்ந்து போகும் தேவதைகள்

ஏழு வெள்ளம்

சூரியனின் முகமும்
கறுத்து
சிரிப்பதாயுமில்லை
இன்று
வேறொரு தேசத்தில் அது
எட்டிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது
வெட்கத்தோடு
ஒளிந்துகொள்ளும் பாதி நிலவு

மரங்கள்
மரங்களோடு முட்டும்
பின் உரசும்
காதலர்களைப் போல

சில தூறல்கள்
ஆனாலும்
நனைந்து நனைந்து
அழுதது பூமி

ஊருக்குள் மழையல்ல
மழைக்குள்
கிடந்தமுதது ஊர்
மூலைக்குள்
முடங்கிக் கிடக்கும் குடைகள்
இனி
எழுந்து நடக்கும் தெருவில்

கன்னம் கிழித்தன
மின்னல் கீற்றும்
இந்த மாரிக்குள்
முடங்குவதும்
பின் நிமிர்வதும் நாங்கள்

2013.05.14

பேசாத பந்துகள்

பாதங்களைச் சூடேற்றி
இதயங்களை குளிரச் செய்யும்
விந்தைகள்

கண்கள் பிடுங்கப்படும்
தலைகள் தடவுவது மட்டும்
இலவசமாய்

நாளைய கணங்களின்
அடையாளமாய்
நிகழ்காலத்தை துவம்சிக்கும்
அரங்கேறும் அதிசயம்

புழுகு சாஸ்த்திரங்கள்
ஒப்புவிக்கும்
பல்லக்குப் பவனிகள்

நவீன அரக்கர்கள்
புடம் இடப்படுவர்
அவர்களின்
மகுடி ஊதலுக்கு
முழங்காலில் குந்தியிருந்து
ஆடுதல் வேண்டும்

ஈற்றில்
நஞ்சினைக் கக்கி விட்டு
இரத்தினம் விழுங்குவர்
உமிழ் நீர் மட்டும்
எமக்குள் சுரக்கும்

அணி வகுத்தபடி
வாசல் மண்ணையே
தோழில் சுமப்பர்

புன்னகை உதிர்த்தியே
புல்லடியை சொந்தம் கொள்வர்
பல நாடகங்கள் அரங்கேற
வர்ண மேடைகள் அதிரும்

ஆகாயத்தைப் பிடித்து தருவதாய்
ஆசைகள் விதைத்து
சுகாட்டினை
கக்கத்தில் இடுக்கியபடி
புறப்படுவர் நாளை!

இந்த அரசியல் காலத்தில்
நாளை பல கோசங்கள்
முழங்கும்
நாங்களெல்லாம் அலைமோதுவோம்
பேசாத பந்துகளாய்!

2001.08.28

பொறி

ரகசியங்களை
கோர்த்தபடி
விரிகிறது பூமி

பிடியளவு மண்ணுக்கும்
பிணம் விழுங்கும் வித்தையில்
அசையும் உடல்கள் சுமந்து
கொண்டு

காலைவாரி
வயிற்றிலடித்து முகம் சுழித்து
மூக்கணாங் கயிறு
சொருகியபடி மனிதம்
பூமிக்கு பாரமாய்

ஒருநாள்
ஒரு சேதி சொல்லும்
இந்தப் பூமி
உடல்களை புதைத்தபடி
அப்போது
அகல் விரித்த விழிகளுடன்
மனிதர்கள்
அது வரைக்கும்
வலுவிழந்து செல்லும்
பாதங்களுக்குத்தான் புரியும்
தூரம் இன்னும்
எங்கோ? இருப்பதாய்!

2010.12.11

அஸ்த்தமனம்

வண்ணத்துப் பூச்சியாய்
அரிவரிக்கு
அன்பால் இணைகிறது பிள்ளை
புரட்டப்படும் புத்தகத்துள்
ஆயிரம் அர்த்தங்களோடு

விண்ணில்
மனித உயிரின் வாழ்வியல் பற்றியும்
சமுத்திரங்களில் அசையும் பலகோடி
உயிர் அசைவுகளும்
அடிவானத்திற்கப்பால் நிகழும்
அற்புதங்களையும்
ஆய்வுகூட
இரசாயன விந்தைகளையும் ஆராய்ந்து
பிள்ளைகளுக்குப் புகட்டியபடி
நகர்ந்து செல்கிறது பள்ளிக்கூடம்

ஆனாலும்
புத்தக தோற்பை சுமையை
முதுகில் சுமந்தபடி
அழுது வெளிச்செல்லும்
பிள்ளையின் உளக்கோலத்தை
அண்மிக்க முடியாதபடி
அஸ்த்தமிக்கிறது காலம்!

2012.05.17

சுயம்

சகலதும் அந்நியப்பட்டு
நகர்ந்து செல்வதாய்
எனக்குள் கனத்த பிரமை

ஆனந்தமும்
சுவாரஸ்யமும் கனதிப்பட்டாலும்
ஆக்கிரமித்தலும்
நெருக்குதல்களும்
இன்னும் நகர்கின்றன
நீண்டு கொண்டு

நெஞ்சு முட்டியதாய்
மனசு நினைவு கொண்டாலும்
நொடிப் பொழுதில்
வெறுமைப்படுகிறது
உடல்

வாய்ச்சவடலில்
எல்லாமே நிகழ்ந்த போதிலும்
நம் நரம்புகளில்லவா
அவிழ்க்க முடியாத முடிச்சாய்
மனிதாபிமான உணர்வு

நுனிநாவில்
வற்றாத உணர்ச்சி
தேள் குத்தி எரிவதாய்
வெளிப்பசுமை

ஆனால்,
ஒன்றுமட்டும் நிச்சயப்படுகிறது
சந்தர்ப்பம் நிகழ்கையில் தான்
ஒரு சுயசரிதை புறப்படுகிறது
நமக்குள்!

1999.07.17

மூடப்படும் வாசல்கள்

வயிற்றுச் சூமைகள்
நிரப்புவதான முனைப்பில்
பாதங்கள் சுட்டெரித்தபடி
நிதமும் யாசகர் பவனி!
அந்த வரிசைக்குள்
மூடிக்கிடந்தன துயர்
ஈனக்குரல் எழுகிறது
முற்றங்களில்
கொழுந்த நேயங்களுடன்
விண்ணப்பம் கோரியபடி
அவர்கள் காத்திருப்பு
அங்கனம் அவர்கள் வார்த்தைகள்
நெருப்பாய்
பதிலாய்த் தெறிக்கும்

முன்னேற்பாடாய்
பூட்டப்பட்ட வாசலுக்குள்
நவீன எஜமானர்கள்
இப்படியாய்
கொழுத்த பண முதலைகளுடன்
யாசக பிரேரணைகளை
சமர்ப்பித்து விட்டு
நலிந்து போன பல இதயங்கள்
வெளியில் காத்திருப்பு

2001.12.06

செத்துப்போன நினைவுகள்

பேயறைந்தாற் போல
நிசப்தமாய் நீண்டு நெளிந்து
பயங்காட்டும் ஒரு வீதி
அப்பிப் போன முகங்களோடு
மனிதர்கள் நகருக்குள் ஏன்?
நகர்ந்து ஒதுங்குகிறார்கள்!

பொதிகள் சொருகியபடி
ஒரு கெதியுமற்று

தூரத்துப் புகைமண்டலம்
கரி மண்டலமாய்
கலைந்து பரவிற்று ஊருக்குள்!

குளத்தோரம் தனித்துப்போன
வேர்கள் அசையும் மரக்கொப்புகளில்
ஆக்கிரமிக்கும்
மாம்பழக் குருவிகள்

மழைக்கு நிரம்பும்
ஊர்க்கிணற்றடி மேல்
காக்கைகள் கூட்டம்
தொண்டை கிழித்தன

ஒவ்வொரு நடுநிசிக்குப்
பின்னரான பொழுதுகளிலும்
இருந்தாற்போல கேட்கும்
வெடிச் சத்தங்களோடு
செத்துப் போனது ஒரு காலத்தில்
அந்த வீதி

1993.03.21

நேற்றைய இரவு

சிதைந்து போனது போல
எனது கிராமம்
அந்த ராத்திரியில்

தெருநாய்கள் ஊளையிட்ட
வேகத்தில்
ஆந்தைகளும் ஆரவாரத்தோடு
பெரும் அசரீரி
உ...ம்...மா...
என் கடைக்குட்டி
கருகிய முகாமிற்குள்
அணுகினான்!
நோக்காடு தாங்க
இயலாமல்
இளையவனும் களைத்துப்போய்
ஒரே ஒப்பாரி

என் முகத்தையும்
யாரோ கீலங் கீலமாய்
பதம்பார்ப்பதாய் அருட்டுணர்வு

அசந்து போனபடி
கண் விழித்தேன்
ம்... கனவுகளுமா
இன்னுமாய்...
என்னை நான்
நொந்து கொள்ள
சூரியனும் சிரிக்கத் தொடங்கினான்
என்னைப் பார்த்து!

1994.10.20

பிரகடனம்

போரின் கீறல்கள்
தடம் அற்றுபோக
மீளவும் உயிர்த்தெழுகிறதே
உடல் உறுத்தும் அவஸ்தை

பயவுணர்வு சீறிவருகின்ற
கணம் பற்றியதான கருகலில்
புரள்கிறதெம் மனசு

போர் விதைத்த
தடயங்களின் வெக்கையில்
வெந்து
சுமைகளாய் நகரும் அவதிகள்

சுதந்திரம் பாடுவதற்கான
காலங் கடத்தலில்
துளிரும் உணர்வுகள்
உயிர் எரிதலில்
வெறுமையாய் கரையும்
நினைவுகள்

இனி,
எமக்குள்ளொரு பிரகடனம் செய்வோம்
இழப்புக்களை மட்டும்
வாலாயப்படுத்துகிற இன்றில்
கருவறை யுகத்தோடு
மரணிப்போமென

2007.09.09

வானவெளி

ஒரு பின்னிருட்டு
சொட்டும் குளிர்
மங்கி வரும் அந்தி
உனக்கு மட்டும் தான் வெளி
எமக்கு இருட்டு!

தெருவில் வழிந்தோடும்
தப்புத் தண்ணீருக்குள்
காகிதக் கப்பல் கட்டி
சிரிக்கிறது சிறுமி

ஆனால்
நெற் கதிருக்குள் நின்றபடி
தலையில் கரம் பதித்து
புலம்புகிறான் விவசாயி

இந்த வானவெளி தந்த
மழைக்குள் போர்த்தியபடி தூங்கலாம்
ஆனால் ஒன்று
மழையை உறிஞ்சிக் கிடப்போம்
காற்றை மட்டும் இழுத்து வந்து விடாதே
அது எங்கள் இருப்பிடங்களோடு
கை குலுக்கி விடும்!

2016.07.09

1990 களிலிருந்து எழுதுகிற நமது காலத்தின் கவிஞர் களுக்குள் விஜிலி குறிப்பிடத்தக்க ஒருவர்.

தன்னைச் சுற்றியிருக்கும் ஒவ்வொன்றையும் தான் அனுபவிக்கும் ஒவ்வொன்றையும் படிமங்களுடே பார்க்கும் அவரது கவிதைகள் அவர் காலத்தில் வாசித்த பல கவிதைகளின் உந்துதலாக எழுந்தது எனலாம்.

விஜிலியின் பெரும்பாலான கவிதைகள் அவர் வாழ்ந்த காலத்தை மிக அற்புதமாகப் படம் பிடித்துக்காட்டு கின்றன. அவரது கவிதைகளின் ஒவ்வொரு பக்கங் களும் அந்தக்காலத்தின் அவஸ்தையை வெளிப் படுத்துவனவாகவே அமைந்துள்ளன.

பேராசிரியர் றமீஸ் அப்துல்லா

தன்னடக்கமான விஜிலி, முதலில் சரிவரக் கற்று விட்டுத்தான் கவிதை எழுதுகிறார் என்பது இவரது படைப்புக்களிலிருந்து நமக்குப் புலனாகின்றது. இயல் பான தனது வாழ்க்கையை அதன் அனுபவங்களை படைப்புகளாக்கித் தருவதில் விஜிலி வெற்றி பெற்றி ருக்கிறார்.

விஜிலி ஒரு குளிர் நதி. அவனில் தாமரைகளும் பூத்திருக்கின்றன. அல்லியும் இருக்கிறது. நான் சொல் வது பொய் என்றால் இத்தொகுதியைப் பாருங்கள். தெளிந்த நீருக்குள் ஓடுகின்ற மீன் தெரியும்.

சோலைக்கிளி

விஜிலியின் கவிதைகளில் சரளமான மொழி, வீச்சு, புரிதலுக்கான தலைப்பு, உடைவில்லாத ஓட்டம், நகைச்சுவை என எல்லாமே வழமைபோல் இத்தொகு தியிலும் ஊசலாடுகின்றன.

விஜிலியின் கவிதைகள் அவருக்குரிய பாணியில் நகர்ந்துவந்துள்ளன என்பதற்கு இந்நூலிலுள்ள கவிதைகளும் சான்று.

ஜெஸ்மீ எம். முஸா

